

Vänsterpartiet
Region Skåne

Interpellation

Hantering av orosanmälningar och våldsutsatta kvinnor och barn inom vården

Till Hälso- och sjukvårdsnämndens ordförande Anna-Lena Hogerud

I den återkommande dödsfallsutredningen från Socialstyrelsen avseende våld/brott av närstående framkommer ett antal oroande resultat för 2016 och 2017. Några av dessa är knappast en nyhet såsom att 95 % av brottsoffren är kvinnor medan män är förövare i 98 % av fallen. Annat som är minst lika oroande är nog mindre känt. I synnerhet att i endast ett av de sex dödsfall som rör barn har någon myndighet gjort en orosanmälan trots att Socialstyrelsen konstaterar att t ex hälso- och sjukvården borde ha upptäckt problem. Situationen för kvinnor som dör till följd av våld från närstående är liknande; myndigheter som borde ha agerat har inte gjort detta.

I rapporten konstateras att den mest påtagliga bristen gällande barn var att hälso- och sjukvården inte hade uppmärksammat dem som anhöriga, trots att föräldrarnas problem varit av sådan karaktär att vården haft skyldighet att beakta barnens behov av information, råd och stöd. Vården verkar fråga om patienten har barn, men därefter sker väldigt lite. Trots att vissa föräldrar haft en omfattande kontakt med hälso- och sjukvården och att hälso- och sjukvården informerat sig om att det finns barn i familjen vidtogs inga insatser för att tillgodose barnens behov.

Gällande vuxna är bilden likartad; Socialstyrelsens genomgång visar att hälso- och sjukvården inte frågat något av de offer de haft kontakt med om erfarenheter av våld, trots att verksamheterna i nästan samtliga fall hade egna skriftliga rutiner som skulle säkerställa detta. Frågor hade varken ställts rutinmässigt eller då det fanns tecken på våld, till exempel då brottsoffret haft skador eller beskrivit relationen med gärningspersonen som konfliktfylld. I flera fall har suicidriskbedömningar genomförts, men i samband med dessa hade inte några frågor ställts om utsatthet för våld. Inte heller i de fall offret haft långvariga psykiatriska eller somatiska hälsoproblem, som kvarstod eller förvärrades över tid utan att en säker orsak kunde hittas, uppmärksammades att våldsutsatthet kunde vara en bakomliggande orsak till problemen.

Socialstyrelsen konstaterar i sitt eget pressmeddelande att granskningen visar att bland annat hälso- och sjukvården och Socialtjänsten inte upptäcker våld. Frågor om våld ställdes inte i något av de här fallen trots flera kompetenshöjande satsningar på detta. Granskningen visar också att myndigheterna i stor utsträckning arbetade parallellt, och brast i samordningen.

Sammantaget framträder en bild där alltför få myndigheter reagerar när det finns signaler om att barn eller kvinnor far illa. Vården som är den instans som oftast varit i kontakt med offren tidigare har i inget granskat fall reagerat genom att göra orosanmälningar kring barnen eller lyft frågan om våld i nära relationer. Även om statistiken är nationell och inte finns nedbruten så uppkommer givetvis frågan: Hur arbetar Region Skåne och vad gör regionen för att förbättra kompetensen och stötta personal så att de vågar ställa svåra och livsavgörande frågor?

Vänsterpartiet
Region Skåne

Mina frågor till Anna-Lena Hogerud är därför:

- Hur arbetar Region Skåne gentemot sjukvården för att lyfta arbetet med frågor som rör våld mot kvinnor?
- Vad gör Region Skåne för att förbättra kompetensen och stötta personal i arbetet med att uppmärksamma våld i nära relationer och våld mot barn?
- Hur ser planen ut framöver för att uppmärksamma och förbättra arbetet med barn som riskerar att utsättas för våld av anhöriga?

För Vänsterpartiet 180215

Sara Svensson